

Arrest

nr. 249 346 van 18 februari 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 19 oktober 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 28 augustus 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DILLEN, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verwerende partij stelt het feitenrelaas in haar nota met opmerkingen als volgt voor:

“Verzoekende partij verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, geboren te Aynthap op X. Op 17.11.2005 heeft verzoeker een asielaanvraag ingediend. De gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken heeft op 10.04.2006 een beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Ingevolge het dringend beroep van verzoeker, heeft de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen op 17.05.2006 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen.

Tegen deze beslissing heeft verzoeker een annulatieberoep ingediend bij de Raad van State, dat verworpen werd bij arrest nr. 199.094 dd. 18.12.2009.

Verzoeker heeft bij schrijven dd. 26.06.2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingediend.

Op 29.11.2009 heeft verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ingediend.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heeft verzoekers aanvraag op grond van artikel 9ter van de wet ontvankelijk verklaard op 19.04.2010.

Verzoekers aanvraag op grond van artikel 9bis van de wet werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid onontvankelijk verklaard op 20.10.2010.

De arts-adviseur heeft op 21.03.2011 een medisch advies verleend inzake de medische problemen ingeroepen in de aanvraag op grond van artikel 9ter van de wet.

Op 23.05.2011 heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid verzoekers aanvraag ongegrond verklaard, beslissing die op 10.06.2011 aan verzoeker betekend werd.

Op 02.07.2012 heeft verzoeker een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ingediend.

Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard bij beslissing van 13.05.2013 van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, samen met een beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen werden op 21.05.2013 aan verzoeker betekend.

Op 03.12.2013 heeft verzoeker wederom een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ingediend.

Op 23.04.2014 heeft de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard. Tevens heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie op 23.04.2014 een beslissing genomen tot bevel om het grondgebied te verlaten.

Tegen deze beslissingen die op 05.05.2014 betekend werden, heeft verzoeker een annulatieberoep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 171.954 dd. 15.07.2016 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het annulatieberoep.

Op 23.04.2014 werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie inmiddels ook een beslissing genomen tot inreisverbod (bijlage 13sexies).

Op 03.06.2014 diende verzoeker een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen voormelde bijlage 13sexies. Bij arrest nr. 171.953 dd. 15.07.2016 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het annulatieberoep van verzoeker.

Verzoeker diende op 29.01.2019 een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 28.08.2020 verklaarde de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Dit is de bestreden beslissing.

Op 28.08.2020 nam de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie tevens een beslissing, houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 19.10.2020 diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen voormelde bijlage 13. Voormelde procedure is aldaar gekend onder het rolnummer 253.973."

1.2. Op 28 augustus 2020, met kennisgeving op 17 september 2020, verklaart de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister de ingediende aanvraag op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) onontvankelijk.

Dit is de bestreden beslissing, die de volgende motieven heeft:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 29.01.2019 werd ingediend en op datum van 26.05.2020 werd geactualiseerd door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 19.05.2006 met een beslissing niet-ontvankelijk weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

De duur van de procedure – namelijk zes maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Ook het aangehaalde art 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

Betrokkene beroept zich op het vertrouwensbeginsel dat zou inhouden dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren. Betrokkene wijst in dit kader de instructies van 19 juli 2009 die weliswaar vernietigd zouden zijn maar zouden blijven gelden voor iedereen die eraan voldoet en dat er rekening gehouden dient te worden met de achterliggende filosofie van deze instructies. Dat de toenmalige staatssecretaris gesteld heeft de criteria van de vernietigde instructie te zullen blijven toepassen, vermag aan het arrest RvS van 09.12.2009 geen afbreuk doen, daar onze diensten de wet en de rechterlijke beslissingen dienen te laten primeren op eventuele beleidsrichtlijnen van een (voormalige) staatssecretaris. In een later arrest heeft de Raad van State trouwens uitdrukkelijk bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 “integraal is vernietigd” en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de (gemachtigde van de) bevoegde staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt “om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen” (RvS 10 oktober 2012, nr. 220.932). Het vertrouwensbeginsel impliceert niet dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is de gemachtigde van de minister niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden te handelen en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F) (RVV, arrest nr 229048 van 20.11.2019). Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het respect voor zijn recht op een gezinsleven zoals vervat in het artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel

heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene geen familieleden heeft op het Belgische grondgebied. Betrokkene heeft daarentegen nog verschillende familieleden in Armenië waaronder zijn 20-jarige zoon, zijn ouders en zijn zus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden zes getuigenverklaringen voorlegt. Echter, hieruit blijkt niet dat zijn netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijk terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid of van diepgaande interpersoonlijke banden. Een schending van artikel 8 EVRM of van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Een schending van artikel 8 EVRM of van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie kan dan ook niet worden vastgesteld.

Betrokkene beroept zich op artikel 15 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, met name de vrijheid van beroep en het recht op werken, op artikel 23 van de universele verklaring van de rechten van de mens, op artikel 6 van het Internationale Verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten (met name het recht op arbeid) en op artikel 1 van het Europees Sociaal Handvest (recht op arbeid). Echter, we stellen vast dat betrokkene dit punt niet verduidelijkt of concretiseert. Betrokkene is hier niet tewerkgesteld noch was hij hier in het verleden tewerkgesteld, hij legt wel werkbepaltes voor en twee aanvragen tot tewerkstelling van een buitenlandse werknemer. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken, dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft de verwijzing naar de wet van 22.12.1999; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor machtiging tot verblijf vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van art. 9 van de wet van 1980.

Betrokkene beroept zich op zijn lange verblijfsduur en duurzame lokale verankering als buitengewone omstandigheid. Echter, de elementen van verblijfsduur en integratie kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat "omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend." (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard,

namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat hij door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RVV, arrest 229745 van 3 december 2019).

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene al sinds 2005 ononderbroken in België zou verblijven, dat hij dus al meer dan dertien jaar hier zou verblijven, dat hij daadwerkelijke banden met België zou hebben, dat hij duurzaam lokaal verankerd zou zijn, dat hij de Nederlandse taal zou spreken, dat hij ingeburgerd zou zijn, dat hij Nederlands en Frans zou spreken, dat hij hiertoe de nodige taallessen gevolgd zou hebben, dat hij een ruime vrienden-en kennissenkring zou opgebouwd hebben, dat hij absoluut werkwilbig zou zijn, dat hij zijn werkbereidheid zou aantonen, dat hij steeds een woning gehuurd zou hebben, dat een attest van aanwezigheid bij Franse taallessen voorlegt evenals vijf deelcertificaten Nederlandse taallessen, een attest van aanwezigheid bij Nederlandse taallessen, zes getuigenverklaringen, twee werkbeloftes, twee aanvragen tot tewerkstelling van een buitenlandse werknemer, een arbeidsovereenkomst, drie huurovereenkomsten met bijhorende betalingsbewijzen, twee aanslagbiljetten van de belastingen, verschillende betalingsbewijzen van facturen, de uitslag van zijn theoretisch rijexamen, een getuigschrift voor verstrekte hulp, vervoersbewijzen van het openbaar vervoer en een attest dat hij in april 2015 onderzocht werd door zijn huisarts) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). (...)"

1.3. Op 28 augustus 2020 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoeker dient beroep in tegen die beslissing, zaak gekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) onder rolnummer RvV 253 973.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de volgende bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur:

“- Schending van het artikel 9bis Vreemdelingenwet ;

- Schending van het artikel 8 E. V.R.M. ;*
- artikel 15 van het handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, met name de vrijheid van beroep en het recht op werken ;*
- Schending van het artikel 23 van de universele verklaring van de rechten van de mens ;*
- Schending van het artikel 6 van het Internationale verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten (met name het recht op arbeid) ;*
- Schending van het artikel 1 van het Europees sociaal handvest (recht op arbeid).*
- Schending van het artikel 62 Vreemdelingenwet - materiële en formele motiveringsverplichting ;*
- Schending van het zorgvuldigheid-en vertrouwensbeginsel ;*
- Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.”*

Hij verstrekt, na een theoretische uiteenzetting over bepaalde van de door hem geschonden geachte bepalingen en beginselen, de volgende uitleg bij zijn middel:

“4.1.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de verblijfsaanvraag van de verzoekende partijen als onontvankelijk afwijst omdat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn om de aanvraag via de gemeente in België in te dienen.

Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

4.2.

De verzoekende partij wenst de aandacht te vestigen op het gegeven dat in het kader van de ontvankelijkheidsfase niet met alle elementen uit het dossier rekening werd gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing stelt met betrekking tot verzoekers werkbereidheid het volgende:

"Betrokkene beroept zich op artikel 15 van het handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, met name de vrijheid van beroep en het recht op werken, op artikel 23 van de universele verklaring van de rechten van de mens, op artikel 6 van het Internationale verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten (met name het recht op arbeid) en op artikel 1 van het Europees sociaal handvest (recht op arbeid). Echter stellen wij vast dat betrokkene dit punt niet verduidelijkt of concretiseert. Betrokkene is hier niet tewerkgesteld noch was hij hier in het verleden tewerkgesteld, hij legt wel werkbeloftes voor en twee aanvragen tot tewerkstelling van een buitenlandse werknemer. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken, dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen. Dit element kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid."

Verzoeker kan hiermee niet akkoord zijn. Verzoeker heeft dit punt wel degelijk verduidelijkt in een bijkomende aanvulling. Uit de stukken in het administratief dossier en in het verzoekschrift tot regularisatie duidde hij dat hij steeds werkbereid was. Hij legde zelfs aanvragen tot tewerkstelling voor.

Zo legde hij bij het initieel verzoekschrift een aanvraag tot tewerkstelling van een buitenlandse werknemer, Vlaamse Overheid voor dd. 13/12/11 (zie stuk 30 in de initiële regularisatie-aanvraag). Verder legde hij ook een aanvraag tot tewerkstelling voor bij het Brussels Hoofdstedelijk Gewest (zie stuk 31 in de initiële regularisatie-aanvraag). Ook legde hij een arbeidscontract voor onder stuk 32 bij de initiële regularisatie-aanvraag.

Verzoeker toonde eveneens aan dat hij op vandaag onmiddellijk te werk gesteld kan worden. Er kan niet ernstig gemotiveerd worden dat er in hoofde van de verzoeker niet concreet is aangeduid waarom hij zich op het recht op arbeid beroept.

Heel concreet wordt immers in de aanvulling dd. 26/05/2020 uitgelegd door de verantwoordelijke van de VZW De Brug waarom de verzoeker onmiddellijk kan tewerkgesteld worden. Hij kan een vast contract krijgen voor de herinrichting, oprissing uitbreiding van het sanitair. Bovendien legt de verantwoordelijke uit waarom de verzoeker dit werk aangeboden kan krijgen. Hij is goedmenend, gematigd, sociaal voelend en integreert zich.

Er wordt inderdaad nergens in de bestreden beslissing daadwerkelijk uitgelegd waarom geen rekening gehouden wordt met de inhoudelijke zeer concrete aanvulling die werd verstuurd op datum van 26/05/2020.

Deze luidde als volgt:

"Geachte,

Hierbij wil u vriendelijk verzoeken om het dossier van t. T. (dossier ...) te bespoedigen.

T. is een uiterst bekwaam vakman en betrouwbaar persoon. Wij hebben reeds jaren goed contact met hem, hij is een heel bekwaam vakman en met name ook voor het knelpuntberoep sanitair installateur. Wij hebben u in het voorjaar 2019 reeds laten weten (via het dossier ingediend bij stad Lier) dat wij hem een vast contract willen aanbieden voor de herinrichting, oprissing en uitbreiding sanitair in onze huizen. T. is een goedmenende en gematigd persoon van christelijk- orthodoxe origine. Hij is sociaal voelend en vindt ongetwijfeld snel zijn weg op de Belgische arbeidsmarkt.

Recent kochten wij naast ons eigen huis (een voormalig kloostergebouw), een tweede groot huis dat wij gedeeltelijk willen ombouwen tot studentenverblijf. Daarvoor hebben wij de intentie hem een vast

contract voor minstens 2 jaar aan te bieden. Zijn vakmanschap en werklust zal trouwens snel opgepikt worden door de schaarste aan zulke personen op de arbeidsmarkt.

Omdat wij graag alles in de legaliteit willen laten verlopen, verzoeken wij u vriendelijk om T. zijn verblijfsvergunning en arbeidskaart te willen verlenen.

Deze oproep is op eer naar u toegestuurd en heeft geen andere bedoeling dan deze waardevolle persoon, die zich volledig wil integreren de volwaardige kans te geven die hij verdient.

Met dank voor een spoedig antwoord.

*Hartelijke groeten,
G., verantwoordelijke van vzw. De Brug in Lier"*

(zie het stuk 3)

Uit de bestreden beslissing blijkt dus niet dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met deze heel concrete aanvulling terwijl deze deel wel degelijk uitmaakt van het administratief dossier.

Er is bijgevolg een schending waar te nemen van de motiveringsverplichting en het beginsel van de zorgvuldigheid. Ook de andere wetsbepalingen met betrekking tot het recht op een privé-leven en het recht op arbeid zijn geschonden. Er mag immers van de DVZ verwacht worden dat ze alle elementen in het administratief dossier onderzoekt en in acht neemt bij het nemen van een beslissing.

Bovendien werd uitdrukkelijk gemotiveerd dat de verzoeker met België een daadwerkelijke band heeft en dat dit bijgevolg een buitengewone omstandigheid uitmaakt:

- de verzoeker verkeert in een prangende humanitaire situatie en is duurzaam lokaal verankerd ;*
- de verzoeker spreekt de Nederlandse taal en is ingeburgerd ;*
- de verzoeker heeft een lange periode van verblijf gekend.*

De verzoeker verwees tevens naar de duur van zijn procedures, zijnde de asielpcedure en de humanitaire verblijfsaanvragen.

De beslissing dient bijgevolg vernietigd te worden."

2.1.2.1. De in artikel 62, § 2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In dit geval geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen. Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en motiveert de gemachtigde waarom in dit geval geen buitengewone omstandigheden voorhanden zijn die maken dat de aanvraag in België moet ingediend worden zodat de aanvraag onontvankelijk is. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt, legt de gemachtigde op omstandige en concrete wijze uit waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die rechtvaardigen dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan ingediend worden via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfsplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Derhalve wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. De bestreden beslissing beantwoordt de elementen die verzoeker kenbaar maakte en verzoeker maakt niet duidelijk met welk element geen rekening is gehouden. In de mate dat hij stelt dat geen rekening werd gehouden met zijn werkbereidheid, blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat hiermee werd rekening gehouden en deze als volgt beantwoord werd:

"Betrokkene beroept zich op artikel 15 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, met name de vrijheid van beroep en het recht op werken, op artikel 23 van de universele verklaring van de rechten van de mens, op artikel 6 van het Internationale Verdrag inzake economische, sociale en

culturele rechten (met name het recht op arbeid) en op artikel 1 van het Europees Sociaal Handvest (recht op arbeid). Echter, we stellen vast dat betrokkene dit punt niet verduidelijkt of concretiseert. Betrokkene is hier niet tewerkgesteld noch was hij hier in het verleden tewerkgesteld, hij legt wel werkbeloftes voor en twee aanvragen tot tewerkstelling van een buitenlandse werknemer. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken, dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

In de mate dat verzoeker de bestreden beslissing verwijt niet gedetailleerder in te gaan op zijn werkbereidheid, heeft de bestreden beslissing rekening gehouden met de aanvragen tot tewerkstelling en met de werkbeloftes die hij voorlegde.

Verzoeker gaat eraan voorbij dat de bestreden beslissing ook motiveert:

“Betrokkene beroept zich op zijn lange verblijfsduur en duurzame lokale verankering als buitengewone omstandigheid. Echter, de elementen van verblijfsduur en integratie kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.” (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat hij door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RVV, arrest 229745 van 3 december 2019).

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene al sinds 2005 ononderbroken in België zou verblijven, dat hij dus al meer dan dertien jaar hier zou verblijven, dat hij daadwerkelijke banden met België zou hebben, dat hij duurzaam lokaal verankerd zou zijn, dat hij de Nederlandse taal zou spreken, dat hij ingeburgerd zou zijn, dat hij Nederlands en Frans zou spreken, dat hij hiertoe de nodige taallessen gevolgd zou hebben, dat hij een ruime vrienden-en kennissenkring zou opgebouwd hebben, dat hij absoluut werkwilbig zou zijn, dat hij zijn werkbereidheid zou aantonen, dat hij steeds een woning gehuurd zou hebben, dat een attest van aanwezigheid bij Franse taallessen voorlegt evenals vijf deelcertificaten Nederlandse taallessen, een attest van aanwezigheid bij Nederlandse taallessen, zes getuigenverklaringen, twee werkbeloftes, twee aanvragen tot tewerkstelling van een buitenlandse werknemer, een arbeidsovereenkomst, drie huurovereenkomsten met bijhorende betalingsbewijzen, twee aanslagbiljetten van de belastingen, verschillende betalingsbewijzen van facturen, de uitslag van zijn theoretisch rijexamen, een getuigschrift voor verstrekte hulp, vervoersbewijzen van het openbaar vervoer en een attest dat hij in april 2015 onderzocht werd door zijn huisarts) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

2.1.2.2. Uit deze motieven en de gehele lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij onderzocht of verzoeker buitengewone omstandigheden aanhaalde die maken dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in België moet indienen omdat het indienen elders bijzonder moeilijk is, zoals voorzien in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker levert inhoudelijke kritiek en voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

De Raad benadrukt dat hij bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de

beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De zorgvuldigheidsplicht geldt ook voor de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. In het kader van de verblijfsaanvraag rust de bewijslast bij de aanvrager die zorgvuldig moet zijn bij het indienen van de aanvraag en alle relevante stukken en elementen moet aanbrengen zodat de gemachtigde kan beoordelen of hij voldoet aan de wettelijke voorwaarden. De verplichting die in dit geval rust op de verzoeker, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

De aangevoerde schendingen moeten worden beoordeeld in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, *in casu* artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarvan de schending wordt aangevoerd.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.”

Artikel 9bis, § 1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “*buitengewone omstandigheden*” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet vanuit het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van herkomst of verblijf, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister heeft verwezen naar het principe-arrest van de Raad van State met nr. 198.769 van 9 december 2009 waarin de Raad van State stelt dat: *“als typische buitengewone omstandigheden onder meer [kunnen] worden aangevoerd, al naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz.”*, terwijl *“echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”* Bijgevolg stelde de gemachtigde niet in strijd met de motiveringsplicht dat deze elementen behoren tot de gegrondheidsfase van de 9bis-procedure. Elementen van de gegrondheidsfase moeten niet onderzocht worden eens dat de elementen die betrekking hebben op de ontvankelijkheidsfase worden verworpen. Het bestreden motief aangaande de mogelijkheid om onmiddellijk in dienst van een werkgever te kunnen starten, is bijgevolg afdoende beantwoord. Bovendien is, anders dan verzoeker voorhoudt, thans geen sprake van een lang legaal verblijf voorafgaand aan het nemen van de beslissing. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker al een bevel om het grondgebied te verlaten van 23 april 2014 ontving, gepaard gaand met een inreisverbod, en dat verzoeker al meermaals tevergeefs een aanvraag indiende om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont geen lang legaal verblijf aan in België. Waar verzoeker stelt dat hij onmiddellijk kan tewerkgesteld worden en correct verwijst naar een aanvulling van 26 mei 2020, voorhanden in het dossier en uitgaand van een toekomstig mogelijke werkgever, toont hij niet aan dat dit een element is waaruit spontaan een recht op verblijf blijkt. Zoals de bestreden beslissing stelt, moet verzoeker om op basis van werk een verblijfsstatus te verkrijgen, de gepaste procedures voeren met een gunstig resultaat. Verzoeker vergeet dat het toekennen van een machtiging om verblijf evenmin volgt uit een integratie, taalkennis of een duurzame lokale verankering. De prangende humanitaire situatie waar verzoeker van spreekt in het middel wordt niet uiteengezet.

De bestreden beslissing is niet kennelijk onredelijk genomen, vindt steun in het administratief dossier en een correcte beoordeling is verricht. Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Verder blijkt niet dat de bestreden beslissing geen rekening hield met alle dienstige elementen, kenbaar gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing, zodat aan de verwerende partij geen onzorgvuldig gedrag kan verweten worden.

2.1.3. Verzoeker wijst nog op artikel 15 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), op artikel 6 van het Internationaal Verdrag inzake Economische, Sociale en Culturele Rechten (hierna: het ECOSOC-Verdrag), en op artikel 1 van het Europees Sociaal Handvest en op een recht op arbeid en werk. Nog daargelaten de vraag naar de rechtstreekse werking van deze verschillende bepalingen, moet worden vastgesteld dat verzoeker eraan voorbijgaat dat het geenszins de bestreden beslissing is die maakt dat hij actueel niet gerechtigd is om te werken in België, wel de geldende wetgeving ter zake waarvoor de Raad niet bevoegd is. Nergens leest de Raad in de aangehaalde bepalingen een recht om niet te worden uitgewezen uit het Schengengrondgebied voor een vreemdeling die actueel, overeenkomstig de geldende wetgeving, niet is toegelaten tot een verblijf en tot een tewerkstelling, maar in het verleden tijdens een periode van legaal verblijf wel werkzaam was en belastingen betaalde en/of voorhoudt perspectieven op werk te hebben. De bestreden beslissing verhindert verzoeker bovendien op geen enkele wijze elders werk te aanvaarden en economisch actief te zijn. Er blijkt niet dat verzoeker zich dienstig op de aangehaalde bepalingen kan beroepen.

2.1.4. De Universele Verklaring van de Rechten van de Mens (hierna: de UVRM) is een beginselverklaring, aangenomen door een resolutie van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties op 10 december 1948 (A/Res. 217 (III)). Een resolutie van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties is in beginsel juridisch niet bindend. Zij heeft geen rechtstreekse werking in de Belgische rechtsorde. Verzoeker kan de rechtstreekse schending van deze verklaring noch in haar geheel, noch van bepaalde artikelen op een ontvankelijke wijze aanvoeren (RvS 7 januari 2003, nr. 126.922; RvS 22 december 2008, nr. 189.064).

2.1.5. In het eerste middel werpt verzoeker de schending op van het vertrouwensbeginsel.

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: *“de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden”* (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). Dit laatste ontbreekt zodat dit onderdeel onontvankelijk is. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM. Met verzoekers lange verblijf, integratie en zijn kennis van de Nederlandse taal werd rekening gehouden en verzoeker laat na aan te duiden waarom deze elementen een schending van artikel 8 van het EVRM zouden opleveren.

2.1.6. Het eerste middel, zo ontvankelijk, is in al zijn onderdelen ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van de volgende bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur:

“Schending van het artikel 9bis Vreemdelingenwet ;

- *Schending van het artikel 62 Vreemdelingenwet - materiële en formele motiveringsverplichting ;*
- *Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;*
- *Schending van het vertrouwensbeginsel ;*
- *Schending van het redelijkheidsbeginsel.”*

Het tweede middel licht toe:

“4.2.1.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de verblijfsaanvraag van de verzoekende partij als onontvankelijk afwijst omdat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn om de aanvraag via de gemeente in België in te dienen.

De verzoekende partij heeft in zijn aanvraag gewezen op zijn langdurig ononderbroken verblijf, zijn langdurige verblijfsprocedures, zijn werkbereidheid, zijn stappen naar integratie en toepassing van belangrijke verdragsbepalingen.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

4.2.2.

De verzoekende partij heeft een aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend op grond van het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet omwille van de buitengewone omstandigheden waarin hij verkeert. Het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

(...)”

De gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie is, blijkens de eerste alinea houdende de redenen van haar beslissing, van oordeel dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag tot

machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

4.2.3.

De buitengewone omstandigheden zijn niet gedefinieerd.

Dit impliceert een grote discretionaire bevoegdheid waarbinnen de verwerende partij een oordeel kan vellen over het al dan niet aanwezig zijn van de buitengewone omstandigheden.

Toch is er reeds uitvoerige rechtspraak waarop verzoekende partij zich conform het vertrouwensbeginsel kan op beroepen om het begrip buitengewone omstandigheden in te vullen.

De verwerende partij dient ook dan redelijk te zijn bij het beoordelen van de buitengewone omstandigheden.

a)

De Raad van State omschrijft buitengewone omstandigheden als deze die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor de vreemdeling om terug te keren naar het land van herkomst en eveneens onderstreept dat dit begrip niet mag verward worden met dat van de 'overmacht' (met name C.E., arrest nr. 88.076 van 20 juni 2000).

"Considérant que des circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 précitée ne sont pas des circonstances de force majeure; qu'il suffit que l'intéressé démontre qu'il lui est impossible ou particulièrement difficile de retourner dans son pays d'origine ou dans un pays où il est autorisé au séjour; que le caractère exceptionnel des circonstances alléguées par l'étranger doit être examiné par l'autorité dans chaque cas d'espèce."

b)

Bovendien dienen de buitengewone omstandigheden niet 'onvoorzienbaar' te zijn.

De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de vreemdeling zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor een repatriëring bemoeilijkt wordt.

c)

De verzoekende partij heeft in zijn aanvraag gewezen op zijn langdurig ononderbroken verblijf, zijn langdurige verblijfsprocedures, legaal verblijf, de situatie in het land van herkomst

Dat deze elementen de onmogelijkheid of minstens de bijzondere moeilijkheid om terug te keren naar het land van herkomst aantonen, zodat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

4.2.4.

De Dienst Vreemdelingenzaken is de mening toegedaan dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn, ondanks de vele ingeroepen elementen.

De verschillende elementen die de situatie van verzoekende partij kenmerken werden elk op zich en los van elkaar beoordeeld, maar uit de motivering blijkt geenszins dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat ze in hun samenhang wel degelijk omstandigheden kunnen zijn die het bijzonder moeilijk maken om naar het land van herkomst terug te keren om louter aldaar een formaliteit te vervullen.

Het onderzoek werd dus niet gevoerd met de nodige zorgvuldigheid.

De verwerende partij heeft nergens in de bestreden beslissing gesteld waarom de samenloop van omstandigheden ingeroepen door de verzoeker geen buitengewone omstandigheden zouden uitmaken. Het geheel van de elementen samen is niet beoordeeld geweest.

4.2.5.

De bestreden beslissing stelt het volgende:

"Betrokkene beroept zich op zijn lange verblijfsduur en duurzame lokale verankering als buitengewone omstandigheid. Echter, de elementen van verblijfsduur en integratie kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State."

DVZ heeft voor een gemakkelijksoplossing gekozen om niet over te moeten gaan tot het onderzoeken van de elementen van lange verblijfsduur en duurzame verankering door te stellen dat de elementen van lang verblijf en integratie niet als buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag.

Verzoeker kan hiermee niet akkoord gaan.

De Raad van State verduidelijkt immers in kader van het oude artikel 9, lid 3 Vw. dat de buitengewone omstandigheden die worden ingeroepen, dezelfde kunnen zijn als de gegrondheidsredenen van de aanvraag (zie o.a. Raad van State, 9 april 1998, n° 73.025, R.D.E., n° 97, p. 69-72).

De lange verblijfsduur en de argumenten voor integratie kunnen samen wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormen.

Zo werd geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker in België is toegekomen in 2005 en hier aldus 15 jaar! Verblijft en hier duurzaam lokaal verankerd is.

Zo legde de verzoeker attesten van aanwezigheid Franse en Nederlandse lessen, deelcertificaten aanbevelingsbrieven, werkbeloftes, uitslag theoretisch examen, facturen, huurovereenkomsten, betalingsbewijzen voor die dit aantonen.

Verweerster heeft deze niet of minstens met onvoldoende ernst onderzocht.

Een loutere opsomming van al deze integratie elementen en deze afdoen als enkel behorend tot de gegrondheid van de zaak schend aldus het zorgvuldigheidsbeginsel.

4.2.6.

Vertrouwensbeginsel

De bestreden beslissing stelt het volgende:

"Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art. 9bis van de wet van 15/12/1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd oor de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09/12/2009 en arrest 215.571 van 05/10/2011. Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing."

Verweerster houdt verkeerdelijk voor ogen dat de criteria van deze instructie niet meer van toepassing zijn.

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren.

a)

Het is immers zo dat zowel het eerste kabinet De Block als de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken bevestigd hebben dat de criteria van de (weliswaar vernietigde) instructies dd. 19 juli 2009 blijven gelden voor wie eraan voldoet.

Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd totdat er een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Tot op heden is er, ook onder de nieuwe Minister, nog geen nieuw beleid bekend gemaakt.

Aangezien uitdrukkelijk door de bestuurlijke overheid wordt bevestigd dat zij de criteria zullen blijven toepassen totdat het nieuwe beleid wordt bekend gemaakt, mag aldus verwacht worden dat iedere beslissing in het kader van een aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet wordt genomen rekening houdende met de achterliggende filosofie van de criteria van de instructies dd. 19 juli 2009, zij het binnen de discretionaire bevoegdheid van de minister.

Anders bepalen zou leiden tot willekeur.

b)

Ondanks het feit dat iedere aanvraag tot regularisatie individueel dient onderzocht te worden en de toekenning van een verblijfsrecht een gunst en geen recht is, dient duidelijkheid nagestreefd te worden zodoende willekeur of aan elkaar tegenstrijdige beslissingen te vermijden.

De bevestiging van toepassing van de criteria door het eerste kabinet De Block en de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken schept rechtmatige verwachtingen bij de rechtsonderhorige en een bestuur dient, overeenkomstig het vertrouwensbeginsel, de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen te honoreren.

Er dient aldus nog wel degelijk rekening te worden gehouden met de criteria vermeldt in de instructie van 19 juli 2009.

4.2.7.

De gemachtigde van de Minister voor Asiel en Migratie ging bij het beoordelen van huidige aanvraag uiterst onredelijk te werk.

De gemachtigde heeft de banden van de verzoekende partij met België niet (correct) beoordeeld.

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk en niet in rechte en in feite verantwoord.

a)

Het redelijkheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur een belangenafweging maakt, en in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Zo stelde Professor SUETENS in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld" (zie M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel" in *Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur*, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235).

"Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het "afdoende" karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig" (zie M. BOES, l.c., nr. 238, p. 179).

"Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren.

Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt" (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55-56).

b)

Het spreekt voor zich dat de bestreden beslissing een grote impact heeft op de verblijfs- en privésituatie van de verzoekende partij.

Gelet op het geheel van elementen die samen een buitengewone omstandigheid creëren kan onmogelijk geëist worden dat de verzoekende partij naar Armenië zou gaan om aldaar via de diplomatieke post in Bulgarije louter een formaliteit te vervullen. Verzoeker verblijft hier immers al 15 jaar in België.

Tevens dient er rekening te worden gehouden met de coronamaatregelen die worden genomen ter voorkoming van verdere verspreiding van Covid-19

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk en niet in rechte en in feite verantwoord.

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden.”

2.2.2. Voor wat de aangehaalde schending van de in artikel 62, § 2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht betreft, verwijst de Raad naar punt 2.1.2., en naar punt 2.1.3. wat de materiële motiveringsplicht betreft.

De Raad herhaalt dat uit de gehele lezing van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de verwerende partij rekening hield met zijn lang ononderbroken verblijf, zijn werkbereidheid, zijn integratie en “toepassing van belangrijke verdragsbepalingen”.

Wat de uiteenzetting onder punt 4.2.2., 4.2.3., 4.2.4. in het tweede middel betreft, verwijst de Raad naar de bespreking omtrent artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gegeven onder punt 2.1.2.2., waar uiteengezet wordt wat het begrip “*buitengewone omstandigheden*” inhoudt.

Ook al zijn er verschillende gegrondheidselementen voorhanden, dit brengt niet met zich mee dat door hun bestaan er in dit geval een grond van ontvankelijkheid van de aanvraag wordt aangetoond.

Verzoeker ziet dat anders, maar hij maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. In de mate dat zijn kritiek *in fine* betrekking heeft op de handelwijze van de verwerende partij en niet op de argumenten van de bestreden beslissing zelf, is het onderdeel van het middel onontvankelijk (RvS 2 juli 2004, nr. 133.477; RvS 2 juli 2004, nr. 133.474).

Verder volstaat de vaststelling dat van het oude artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet geen sprake meer is zodat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op de rechtspraak die hier betrekking op heeft.

Wat zijn lang verblijf in België betreft, herhaalt de Raad dat geen legaal lang verblijf kan worden vastgesteld. Verzoeker verwijst naar de bewijzen die moeten aantonen dat er een duurzame verankering bestaat. Het voorleggen van “*aanwezigheid Franse en Nederlandse lessen, deelcertificaten aanbevelingsbrieven, werkbeloftes, uitslag theoretisch examen, facturen, huurovereenkomsten, betalingsbewijzen*” hebben betrekking op de gegrondheidsfase van het onderzoek. Alhoewel niet verplicht, heeft de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister ook deze onderzocht en besproken, op een voldoende ernstige wijze. Verzoeker toont geen schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de formele en materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.3. Verzoeker voert de schending aan van het vertrouwensbeginsel.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

Verzoeker houdt voor dat de criteria van de instructie van 19 juli 2009 moeten gelden en dat de verwerende partij deze lijn nog steeds volgt.

Vooreerst toont verzoeker geenszins aan dat de verwerende partij de inhoud van deze instructie toch nog zou toepassen. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9 december 2009 omdat deze instructie “*het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in*

de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”, omdat “door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden” en omdat “uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”.

Voorts oordeelt de Raad van State dat zelfs bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris/minister over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie en kan verzoeker niet ernstig voorhouden dat hij over gerechtvaardigde verwachtingen beschikt om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. Verzoeker toont geen willekeur aan.

Het vertrouwensbeginsel is niet geschonden.

2.2.4. Verzoeker voert de schending van het redelijkheidsbeginsel aan.

De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931). Dit is niet het geval. Het is niet omdat de bestreden beslissing een grote impact zou kunnen hebben op het privéleven en de verblijfssituatie van de verzoeker dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zou zijn. Verzoeker vergeet dat de bestreden beslissing hem enkel verplicht zijn aanvraag in het buitenland in te dienen, wat een tijdelijke maatregel is.

Verzoeker gaat voorbij aan het volgende motief in de bestreden beslissing:

“We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden zes getuigenverklaringen voorlegt . Echter, hieruit blijkt niet dat zijn netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijk terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid of van diepgaande interpersoonlijke banden. Een schending van artikel 8 EVRM of van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Een schending van artikel 8 EVRM of van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie kan dan ook niet worden vastgesteld.” Hij beschikt ook over familieleden in het herkomstland, zoals de bestreden beslissing stelt.

Verder verduidelijkt verzoeker niet afdoende op welke wijze de verwerende partij rekening moet houden met de COVID-19-maatregelen.

Verzoeker toont geen schending van het redelijkheidsbeginsel aan.

2.2.5. Het tweede middel, zo ontvankelijk, is in al zijn onderdelen ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN